

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

18 септември 2014 година *

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Зимбабве — Замразяване на средства — Извъндоговорна отговорност — Причинно-следствена връзка — Достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се предоставят права на частноправните субекти — Явна грешка в преценката — Задължение за мотивиране“

По дело T-168/12,

Aguy Clement Georgias, с местожителство в Хараре (Зимбабве),

Trinity Engineering (Private) Ltd, установено в Хараре,

Georgiadis Trucking (Private) Ltd, установено в Хараре,

представявани първоначално от M. Robson, E. Goulder, solicitors, и H. Mercer, QC, впоследствие от Robson, Mercer и I. Quirk, barrister,

ищци,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват В. Driessen и G. Étienne, в качеството на представители,

и

Европейска комисия, за която се явяват М. Konstantinidis и S. Bartelt, в качеството на представители,

ответници,

с предмет иск за обезщетение за вредите, които се твърди, че ищците са претърпели вследствие на приемането на Регламент (ЕО) № 412/2007 на Комисията от 16 април 2007 година за изменение на Регламент (ЕО) № 314/2004 на Съвета относно някои ограничителни мерки по отношение на Зимбабве (ОВ L 101, стр. 6),

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: D. Gratsias (докладчик), председател, М. Кънчева и С. Wetter, съдии,

секретар: J. Weychert, администратор,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 април 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 В своята Обща позиция 2002/145/ОВППС от 18 февруари 2002 г. относно ограничителните мерки срещу Зимбабве (ОВ L 50, стр. 1), приета на основание член 15 от Договора за ЕС в редакцията му преди Лисабонския договор, Съветът на Европейския съюз изразява сериозната си загриженост във връзка със ситуацията в Зимбабве, и по-специално във връзка с тежките посегателства срещу правата на човека от страна на правителството на Зимбабве, включително посегателства срещу свободата на мнение, сдружаване и мирно събиране. С оглед на това той налага някои ограничителни мерки за период от дванадесет месеца, с възможност за подновяване, подлежащи на постоянно преразглеждане.
- 2 Обща позиция 2004/161/ОВППС на Съвета от 19 февруари 2004 г. за подновяване на ограничителните мерки срещу Зимбабве (ОВ L 50, стр. 66; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 2, стр. 154) предвижда подновяване на ограничителните мерки, установени с Обща позиция 2002/145. Тя предвижда по-специално в член 4, параграф 1, че държавите членки вземат всички необходими мерки за предотвратяване на влизането или транзита през тяхна територия на физическите лица, включени в списъка в приложението, които участват в дейности, сериозно нарушаващи демокрацията, зачитането на правата на човека и върховенството на закона в Зимбабве. Член 5, параграф 1 от нея предвижда освен това, че „[в]сички средства и икономически ресурси, принадлежащи на отделни членове на правителството на Зимбабве или на физически или юридически лица, образувания или органи, свързани с тях според списъка в приложението, се замразяват“. Най-сетне, член 6 от нея гласи, че „Съветът по предложение на държава членка или на Комисията приема изменения в списъка, съдържащ се в приложението, в зависимост от развитието на политическата ситуация в Зимбабве“.
- 3 В съответствие с член 8, втора алинея от нея Обща позиция 2004/161 се прилага от 21 февруари 2004 г. Член 9 от нея предвижда, че тя се прилага за срок от дванадесет месеца и че подлежи на постоянно преразглеждане. Съгласно същия член „[с]поред необходимото, тя се подновява или изменя, ако Съветът прецени, че целите ѝ не са били постигнати“.
- 4 Срокът на действието ѝ впоследствие е продължен до 20 февруари 2006 г. с Обща позиция 2005/146/ОВППС на Съвета от 21 февруари 2005 година за продължаване на срока на действие на Обща позиция 2004/161 (ОВ L 49, стр. 30), до 20 февруари 2007 г. с Обща позиция 2006/51/ОВППС на Съвета от 30 януари 2006 година за подновяване на ограничителните мерки срещу Зимбабве (ОВ L 26, стр. 28), до 20 февруари 2008 г. с Обща позиция 2007/120/ОВППС на Съвета от 19 февруари 2007 година за подновяване на ограничителните мерки срещу Зимбабве (ОВ L 51, стр. 25), до 20 февруари 2009 г. с Обща позиция 2008/135/ОВППС на Съвета от 18 февруари 2008 година за подновяване на ограничителните мерки срещу Зимбабве (ОВ L 43, стр. 39), до 20 февруари 2010 г. с Обща позиция 2009/68/ОВППС на Съвета от 26 януари 2009 г. за подновяване на ограничителните мерки срещу Зимбабве (ОВ L 23, стр. 43), и най-сетне, до 20 февруари 2011 г. с Решение 2010/92/ОВППС на Съвета от 15 февруари 2010 година за продължаване на ограничителните мерки срещу Зимбабве (ОВ L 41, стр. 6).

- 5 Регламент (ЕО) № 314/2004 на Съвета от 19 февруари 2004 година относно някои ограничителни мерки по отношение на Зимбабве е приет, както се отбелязва в съображение 5 от него, с цел прилагане на ограничителните мерки, съдържащи се в Обща позиция 2004/161. Той предвижда по-специално в член 6, параграф 1, че средствата и икономическите ресурси, принадлежащи на отделни членове на правителството на Зимбабве или на физически или юридически лица, образувания или органи, свързани с тях, съгласно списъка в приложение III, се замразяват. По силата на член 11, буква б) от същия регламент Комисията на Европейските общности има правомощието да изменя приложение III към посочения регламент въз основа на решенията, взети по отношение на приложението към Обща позиция 2004/161.
- 6 Първият ищец, г-н Aguy Clement Georgias, е бизнесмен от Зимбабве. Той е собственик и генерален директор на втория ищец, Trinity Engineering (Private) Ltd. Третият ищец, Georgiadis Trucking (Private) Ltd, е поделение на втория ищец. Първият ищец е също и негов генерален директор.
- 7 На 29 ноември 2005 г. първият ищец е назначен от президента на Република Зимбабве за депутат в парламента на Зимбабве. На 6 февруари 2007 г. президентът на Република Зимбабве го назначава за заместник-министър на икономическото развитие.
- 8 Решение 2007/235/ОВППС на Съвета от 16 април 2007 година за изпълнение на Обща позиция 2004/161 (ОВ L 101, стр. 14) изменя приложението към последната, като включва по-специално, що се отнася до първия ищец, уточнението „Georgias, Aguy; [з]аместник-министър на икономическото развитие, роден на 22.6.1935 г.“ Комисията приема същия ден Регламент (ЕО) № 412/2007 от 16 април 2007 година за изменение на Регламент (ЕО) № 314/2004 (ОВ L 101, стр. 6), който изменя приложение III към последния регламент. Така измененото приложение съдържа по-специално уточнение по отношение на първия ищец, редактирано по идентичен начин като първоначалното уточнение.
- 9 На 25 май 2007 г. първият ищец пристига на летище Хийтроу (Обединеното кралство), за да се види със семейството си, установено в Англия, и след това на следващия ден да вземе полет за Ню Йорк (Съединените щати). Отказано му е право да влезе в Обединеното кралство и да премине транзитно през летищата на тази държава членка в посока Ню Йорк и той е задължен да прекара нощта в ареста и да вземе обратен полет към Хараре (Зимбабве) на следващия ден.
- 10 Решение 2007/455/ОВППС на Съвета от 25 юни 2007 година за прилагане на Обща позиция 2004/161 (ОВ L 172, стр. 89) изменя отново приложението към последната обща позиция. Добавено е следното изречение към уточнението по отношение на първия ищец, посочено в точка 8 по-горе:

„Член на правителството и в това си качество замесен в действия, които сериозно подкопават демокрацията, съблюдаването на човешките права и върховенството на закона“.
- 11 С Регламент (ЕО) № 777/2007 от 2 юли 2007 година за изменение на Регламент (ЕО) № 314/2004 (ОВ L 173, стр. 3) Комисията отново изменя приложение III към Регламент № 314/2004. Името на първия ищец продължава да фигурира там, вече с уточнение, идентично на възпроизведеното в точка 10 по-горе.
- 12 Решение 2011/101/ОВППС на Съвета от 15 февруари 2011 г. относно ограничителните мерки срещу Зимбабве (ОВ L 42, стр. 6) отменя Обща позиция 2004/161. Това решение предвижда ограничителни мерки, аналогични на предвидените в Обща позиция 2004/161, срещу лицата, чиито имена фигурират в приложението към него. Името на първия ищец обаче не фигурира в приложението към това решение. Комисията приема след това Регламент (ЕС) № 174/2011 на

Комисията от 23 февруари 2011 година за изменение на Регламент (ЕО) № 314/2004 (ОВ L 49, стр. 23), който замества приложение III към последния регламент с ново приложение, което вече не включва в списъка си името на първия ищец.

Производство и искания на страните

- 13 С искова молба, подадена в секретариата на Общия съд на 13 април 2012 г., ищите подават настоящия иск.
- 14 С отделен акт, подаден в секретариата на Общия съд същия ден, ищите представят искане на основание член 76а от Процедурния правилник на Общия съд за разглеждане на делото съгласно бързото производство. Това искане е отхвърлено с решение от 25 май 2012 г.
- 15 След промяна в съставите на Общия съд първоначално определеният съдия докладчик е включен в осми състав, на който поради това е разпределено настоящото дело.
- 16 По предложение на съдията докладчик Общият съд (осми състав) решава да открие устната фаза на производството.
- 17 В съдебното заседание от 3 април 2014 г. са изслушани устните състезания на страните и техните отговори на поставените от Общия съд въпроси.
- 18 Ищите искат от Общия съд:
 - да осъди Европейския съюз, Комисията и/или Съвета да поправят причинената им вреда, като ги обезщетят със следните или с други суми, приети за подходящи от Общия съд, а именно 374 986,57 EUR или тяхната равностойност за първия ищец, наред със сума, преценена за подходяща, на основание претърпяна неимуществена вреда, 469 520,24 EUR или тяхната равностойност за втория ищец и 5 627 020 EUR или тяхната равностойност за третия ищец,
 - ако и доколкото Общият съд счита за необходимо, да разпорежи оценка на претърпяната от тях вреда,
 - да осъди Комисията и/или Съвета да заплатят съдебните разноски.
- 19 В репликата ищите поправят на 462 626 EUR размера на първоначално поисканата сума за обезщетение на втория ищец. Освен това те посочват, че макар Общият съд да е този, който следва да оцени размера на съответното обезщетение за неимуществени вреди, те считат за подходящо обезщетение за претърпените от първия ищец вреди от този вид, следните суми:
 - 500 EUR за това, че е прекарал една нощ в затвора на летище Хийтроу (точка 9 по-горе),
 - 10 000 EUR за влошаването на здравословното му състояние.
- 20 Съветът и Комисията искат от Общия съд:
 - да отхвърли иска,
 - да осъди ищите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

Описание на вредата, която се иска да бъде обезщетена

- 21 Според твърденията на ищците вредата, която се иска да бъде обезщетена в рамките на настоящия иск, се състои, що се отнася до първия ищец:
- в разноски за път и за хотелска стая, оценени общо на 9 689 USD, загубени поради факта че той е бил задължен да се откаже от пътуването си до Ню Йорк след задържането му на летище Хийтроу (точка 9 по-горе),
 - в медицински разноски, оценени общо на 221 766,74 USD, които той декларира, че е понесъл поради влошаването на здравословното му състояние, вследствие на личния стрес, породен от замразяването на професионалните му активи и на способността му да задоволява нуждите на семейство си, както и от задържането му на летище Хийтроу,
 - в съдебни разноски, оценени на 67 879,30 GBP, направени в рамките на производството по оспорването пред компетентните юрисдикции на Обединеното кралство на решението на властите на тази държава членка да му откаже достъп до територията си и транзитното преминаване през нейните летища,
 - в съдебни разноски, оценени на 74 097,72 GBP, направени в рамките на предприетите стъпки за заличаване на името му от приложение III към Регламент № 314/2004,
 - в разноски за реклама, оценени на 9 696,43 USD, които били претърпени с цел да се смекчат негативните последици от замразяването на неговите средства за професионалната му репутация и да се намалят по този начин загубите, претърпени от неговите предприятия,
 - в неимуществени вреди, произтичащи от влошаването на здравословното му състояние и на задържането му на летище Хийтроу в затворническа килия.
- 22 Що се отнася до втория и третия ищец, вредата, която се иска да бъде обезщетена, се състои в търговски загуби, в размер съответно на 605 675 USD и на 7 375 000 USD, претърпени от тях поради твърдените „извънтериториални последици“ от Регламент № 314/2004, които били накарали някои от техните търговски партньори да преустановят търговията си с тях.
- 23 Ищците уточняват, че са оценили претърпяната вреда в щатски долари. Така определените суми, превърнати в евро, отговаряли на посочените в исканията им суми, съгласно поправките в репликата (вж. точки 18 и 19 по-горе).

Припомняне на съдебната практика относно исковите за обезщетение, предявени на основание член 340, втора алинея ДФЕС

- 24 Според трайно установената съдебна практика, за да е основателен иск за обезщетение, предявен на основание член 340, втора алинея ДФЕС, трябва да са изпълнени определени кумулативни условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упрекуват институциите, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (Решение на Съда от 29 септември 1982 г. по дело *Oleifici Mediterranei*/ЕИО, 26/81, Recueil, стр. 3057, точка 16 и Решение на Общия съд от 11 юли 1996 г. по дело *International Procurement Services*/Комисия, T-175/94, Recueil, стр. II-729, точка 44). Когато едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да се отхвърли в неговата цялост, без да е необходимо да се разглеждат останалите условия (Решение на Съда от 15 септември

1994 г. по дело KYDEP/Съвет и Комисия, C-146/91, Recueil, стр. I-4199, точки 19 и 81 и Решение на Общия съд от 10 май 2006 г. по дело Galileo International Technology и др./Комисия, T-279/03, Recueil, стр. II-1291, точка 77).

- 25 За да се приеме, че е изпълнено условието за неправомерност на поведението, съдебната практика изисква да е установено достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти (Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 42 и Решение на Съда от 10 декември 2002 г., Комисия/Camaç и Tico, C-312/00 P, Recueil, стр. I-11355, точка 53).
- 26 Освен това, съгласно също така трайно установена съдебна практика, причинно-следствената връзка по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС се приема за доказана, когато съществува несъмнена и пряка причинно-следствена връзка между противоправното поведение на съответната институция и твърдяната вреда, връзка, която следва да бъде доказана от ищците (Решение на Съда от 15 януари 1987 г. по дело GAEC de la Ségaude/Съвет и Комисия, 253/84, Recueil, стр. 123, точка 20 и Решение на от 30 януари 1992 г., Finsider и др./Комисия, C-363/88 и C-364/88, Recueil, стр. I-359, точка 25). Твърдяната вреда трябва да произтича достатъчно пряко от поведението, в което се упреква органът, като това поведение трябва да представлява основната причина за вредата, докато липсва задължение да се поправя вредоносна последица, дори непряко свързана, която е резултат от незаконосъобразно положение (Решение на Съда от 4 октомври 1979 г. по дело Dumortier и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, Recueil, стр. 3091, точка 21; вж. Решение по дело Galileo International Technology и др./Комисия, точка 24 по-горе, точка 130 и цитираната съдебна практика).

По давността и допустимостта на доводите на ищците, изведени от незаконосъобразността на Регламенти № 314/2004 и № 412/2007

- 27 Предвид някои доводи, изтъкнати от Съвета в неговата защита, следва да се анализира въпросът за спазването от ищците на срока за погасяването по давност на иска за обезщетение, предвиден в член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз.
- 28 Съветът припомня, че Регламент № 314/2004 е публикуван в Официален вестник на 24 февруари 2004 г. и счита, че „доколкото ищците искат обезщетение за вредата, претърпяна в резултат на твърдяната незаконосъобразност“ на този регламент, искът им е погасен по давност.
- 29 Следва да се припомни в това отношение, че съгласно член 46 от Статута на Съда, приложим в производството пред Общия съд, в съответствие с член 53, първа алинея от същия статут, исковите в областта на извъндоговорната отговорност се погасяват по давност след изтичането на срок от пет години от датата на възникване на събитието, което ги обуславя. Давността се прекъсва с предявяването на иск пред Съда или ако преди образуването на това производство увредената страна е предявила претенцията си пред компетентната институция. Все пак в последния случай искът трябва да бъде подаден в срок от два месеца.
- 30 От трайната съдебна практика следва, че този давностен срок започва да тече, когато са изпълнени всички условия за възникване на задължението за поправяне на вреди, и по-специално когато подлежащата на поправяне вреда се конкретизира. Следователно, когато става въпрос за случаите, в които отговорността на Съюза произтича от нормативен акт, този давностен срок не би могъл да започне да тече, преди да са настъпили вредоносните последици от този акт и следователно преди момента, в който заинтересованите лица са претърпели сигурна вреда (вж. Решение на Съда от 17 юли 2008 г. по дело Комисия/Cantina sociale di Dolianova и др., C-51/05 P, Recueil, стр. I-5341, точка 54 и цитираната съдебна практика).

- 31 В настоящия случай Регламент № 314/2004 е могъл да породи твърдените си вредоносни последици по отношение на ищците едва след приемането, на 16 април 2007 г., на Регламент № 412/2007, който замества приложение III към Регламент № 314/2004 с ново приложение, съдържащо по-специално името на първия ищец. Тъй като настоящата искова молба е подадена на 13 април 2012 г., очевидно е, че искът не е погасен по давност.
- 32 Освен това следва да се припомни, че според установената съдебна практика искът за обезщетение на основание член 340, втора алинея ДФЕС е самостоятелен способ за защита с особена задача в рамките на системата от способности за защита и е подчинено на условия за упражняване, установени с оглед на особеността му предмет. То се отличава от жалбата за отмяна по това, че цели не премахване на определена мярка, а поправянето на вредите, причинени от дадена институция (вж. Решение на Общия съд от 21 юни 2006 г. по дело Danzer/Съвет, T-47/02, Recueil, стр. II-1779, точка 27 и цитираната съдебна практика).
- 33 Прието е, че дори съществуването на индивидуално решение, което е станало окончателно, не би могло да представлява пречка пред допустимостта на иск за обезщетение, с изключение на особената хипотеза, в която такъв иск цели в действителност оттеглянето на това индивидуално решение, какъвто е случаят, когато искът за обезщетение е насочен към плащането на ищеца на сума, чийто размер отговаря точно на този на платените от него суми в изпълнение на това решение (Решение на Съда от 26 февруари 1986 г. по дело Krohn Import-Export/Комисия, 175/84, Recueil, стр. 753, точки 32 и 33; вж. също и Решение Danzer/Съвет, точка 32 по-горе, точка и цитираната съдебна практика).
- 34 Освен това следва да се припомни, че съгласно член 277 ДФЕС независимо от изтичането на срока, предвиден в член 263, шеста алинея ДФЕС, всяка страна може при спор, който засяга акт с общо приложение, приет от институцията на Съюза, да се позове на средствата, предвидени в член 263, втора алинея ДФЕС, по отношение на този акт.
- 35 В настоящия случай следва да се отбележи, че актовете, които поражда твърдяната претърпяна от ищците вреда, са с особена природа, тъй като са сродни едновременно на актовете с общо приложение, доколкото те определят критериите, на които дадено лице трябва да отговаря, за да бъде обект на замразяване на средства и на икономически ресурси, и доколкото забраняват на определена категория адресати, определени по общ и абстрактен начин, по-специално да поставят средства и икономически ресурси на разположение на лица и образувания, чиито имена фигурират в списъците, съдържащи се в приложенията към тях, и на съвкупността от индивидуални решения по отношение на тези лица и образувания (вж. в този смисъл Решение на Съда от 23 април 2013 г. по дело Gbagbo и др./Съвет, C-478/11 P—C-482/11 P, точка 56 и Решение на Общия съд от 28 май 2013 г. по дело Trabelsi и др./Съвет, T-187/11, точки 85 и 86). От това следва, че доколкото Регламенти № 314/2004 и № 412/2007 съставляват актове с общо приложение, ищците могат да се позоват в подкрепа на иска си за обезщетение на твърдяната незаконосъобразност на тези регламенти, независимо от факта, че те не са подали по отношение на тях жалба за отмяна. Доводът на Съвета в противоположен смисъл, съгласно който член 277 ДФЕС „не нарушава член 46 от Статута на Съда“, не може да бъде приет. Както беше отбелязано (вж. точка 31 по-горе), срокът за погасяване по давност, предвиден в посочения член, не е бил изтекъл към момента на подаването на настоящия иск и няма никаква причина този член да може да представлява пречка за прилагането на член 277 ДФЕС в настоящия случай.

По твърдяната вреда, произтичаща от задържането на първия ищец на летище Хийтроу

- 36 Като начало следва да се разгледа искът за обезщетение на твърдяната вреда, претърпяна от първия ищец поради факта на задържането му на летище Хийтроу (вж. точка 9 по-горе).

- 37 В това отношение следва да се отбележи, че обстоятелствата в този инцидент и мотивите, поради които на първия ищец е отказан достъп до територията на Обединеното кралство или транзитно преминаване през неговите летища, са изложени в писмо от 28 август 2007 г., изпратено от Treasury Solicitor's Department (Правна служба на правителството на Обединеното кралство) на адвокатите на първия ищец и представени от ищците като приложение към исковата им молба.
- 38 От това писмо следва, че при пристигането му на летище Хийтроу на 25 май 2007 г. на първия ищец е връчено решение на компетентния орган на Обединеното кралство, с което му се отказва достъп. Това решение е било взето на основание член 8 В от Immigration Act 1971 (Закон от 1971 г. относно имиграцията), съгласно измененията на този закон. Тази разпоредба позволява на държавния секретар да определи по-специално акт на Съвета като „акт с поименно посочване“ за нуждите на този член, в какъвто случай на всяко посочено във въпросния акт лице трябва да бъде отказан достъп до територията на Обединеното кралство.
- 39 Все пак съгласно същото писмо при повторна проверка се е оказало, че към момента на пристигането на първия ищец на летище Хийтроу Решение 2007/235 все още не е било определено от държавния секретар, в съответствие с член 8 В от Immigration Act 1971, и че в резултат на това последната разпоредба не е позволявала да се откаже на първия ищец достъп до територията на Обединеното кралство. Следователно в горепосоченото писмо Treasury Solicitor's Department е уведомило адвокатите на първия ищец, че първоначалното решение, с което му се отказва достъп до територията на Обединеното кралство, щяло да бъде оттеглено и заместено от ново, в същия смисъл, взето от държавния секретар на основание параграф 321 А, пета алинея от Immigration Rules (Правила относно имиграцията в Обединеното кралство), по силата на който разрешението за влизане на дадено лице на територията на Обединеното кралство може да бъде отменено, ако се окаже въз основа на данните, с които разполагат компетентните органи, че такава отмяна е „оправдана за доброто на обществото“.
- 40 Тези обяснения ни най-малко не се оспорват от ищците и освен това са повторени в исковата молба и в приложена към нея декларация на първия от тях. От това обаче следва, че твърдяната от първия ищец вреда поради противопоставения му отказ за влизане на територията на Обединеното кралство и поради задържането му на летище Хийтроу за една нощ, преди на следващия ден да се качи на обратния полет за Хараре, произтича непосредствено от решението на компетентните органи на тази държава членка.
- 41 Ищците считат въпреки това, че съществува причинно-следствена връзка между тази вреда и приемането на Регламент № 412/2007. В този контекст те припомнят, че Обща позиция 2004/161, която след изменението на приложението към нея с Решение 2007/235 се отнася и до първия ищец, няма обвързващо правно действие в правото на държавите членки. От това следва според тях, че именно фактът, че първият ищец „е бил обект на мярка за замразяване на средства в приложение на Регламент [№ 314/2004], разрешава на органите [на Обединеното кралство] да [му] откажат достъп по дискреционните мотиви, посочени в правило 321 А, пета алинея от Immigrations Rules“.
- 42 Този довод не може да се приеме.
- 43 Каквито и да са били мотивите, поради които Обединеното кралство е отменило разрешението за влизане на първия ищец и му е отказало по този начин достъпа до негова територия и транзита през неговите летища, от значение в случая е, че става въпрос за решение, взето от компетентните органи на тази държава членка при упражняването на суверенните им правомощия във връзка с контрола на достъпа на граждани на трети страни, които не са членки на Съюза, до територията на тази държава. Именно това решение е основанието за задържането на първия ищец на летище Хийтроу, както и на връщането му с директен полет от Хийтроу — събития, за които се твърди, че са причинили претърпяната от него вреда.

Следователно единствено между това решение, от една страна, и вредата, на която се позовава първият ищец, от друга страна, е възможно да съществува сигурна и пряка причинно-следствена връзка по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 26 по-горе. Обратно, дори да се приеме, че замразяването на средствата на първия ищец е довело до решението на органите на Обединеното кралство да му откажат достъп до неговата територия, твърдяната вреда, претърпяна от ищеца в резултат на този отказ, не произтича достатъчно пряко от въпросното замразяване на средства, както изисква същата съдебна практика.

- 44 В това отношение следва да се отбележи, че разбира се, член 4, параграф 1 от Обща позиция 2004/161 гласи, че държавите членки вземат всички необходими мерки за предотвратяване на влизането или транзита през тяхна територия на физическите лица, включени в списъка в приложението към тази обща позиция, включително и първия ищец. Все пак от Решение на Съда от 27 февруари 2007 г. по дело *Gestoras Pro Amnistía* и др./Съвет (С-354/04 Р, Сборник, стр. I-1579, точки 51—57) и Решение на Съда от 27 февруари 2007 г. по дело *Segi* и др./Съвет (С-355/04 Р, Сборник, стр. I-1657, точки 51—57), следва, че обща позиция като предвидената в раздели V и VI на Договора за ЕС, в редакцията му преди Лисабонския договор, не се счита, че има сама по себе си правно действие по отношение на трети лица, какъвто в случая е първият ищец. Така, както следва от член 46 от Договора за ЕС, в редакцията му преди Лисабонския договор, за Съда или за Общия съд не е предвидена никаква компетентност по отношение на актовете, приети въз основа на различните разпоредби на глава V от същия договор, отнасящи се до ОВППС.
- 45 Освен това ищите, които очевидно са осведомени за липсата на компетентност на Общия съд да разгледа иск за обезщетение на вреда, за която се твърди, че е претърпяна от приемането на обща позиция въз основа на разпоредби на глава V от Договора за ЕС, в редакцията му преди Лисабонския договор, не изтъкват в иска си, че вредата, която искат да бъде обезщетена, произхожда изцяло или отчасти от приемането на Обща позиция 2004/161. Те твърдят, че тази вреда произтича от приемането на Регламент № 314/2004. Случаят обаче не би бил такъв, що се отнася до вредата, за която се твърди, че произтича от задържането на първия ищец на летище Хийтроу, тъй като Регламент № 314/2004 не съдържа никакви разпоредби, забраняващи влизането на първия ищец на територията на Обединеното кралство или транзитното му преминаване през територията на тази държава.
- 46 Поради това следва да се заключи, че не съществува никаква причинно-следствена връзка между поведението, за което се упрекуват в иска институциите на Съюза, а именно приемането на Регламент № 412/2007, доколкото се твърди, че то е опорочено от незаконосъобразност, и твърдяната от първия ищец вреда поради този инцидент (вж. точка 21 по-горе, първо, трето и шесто тире). Тъй като една от кумулативните предпоставки за ангажирането на отговорността на Съюза по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС следователно не е изпълнена, искът следва да се отхвърли като неоснователен, доколкото се отнася до обезщетението на вредата, за която се твърди, че е претърпяна от първия ищец поради факта на задържането му на летище Хийтроу, тоест конкретно доколкото той се отнася до загубите на първия ищец в резултат на разноските за път и за хотелска стая, направените от него съдебни разноски за оспорване пред компетентните юрисдикции на Обединеното кралство на решението да му се откаже достъп до тази държава членка и „неимуществената“ вреда, с други думи моралната, която той претендира, че е претърпял в резултат на този инцидент (вж. точка 21 по-горе, съответно първо, трето и шесто тире).

По останалите видове вреди

- 47 Що се отнася до останалите видове вреди, следва да се анализират различните оплаквания, които ищците навеждат с оглед на определяне дали необходимото условие за ангажиране на отговорността на Съюза на основание член 340, втора алинея ДФЕС, свързано с противоправността на твърдяното поведение, в случая е изпълнено.
- 48 Ищците изтъкват множество оплаквания, за да докажат противоправния характер на поведението на Съвета и на Комисията, състоящо се в приемането на Регламенти № 314/2004 и № 412/2007. Първо, те се позовават по същество на явна грешка в преценката на институциите на Съюза, доколкото те са счели, че името на първия ищец следва да бъде включено в списъка на лицата, за които се отнася замразяването на средствата, предвидено от Регламент № 314/2004. Второ, те се позовават на липсата на мотиви на атакуваните регламенти по отношение на първия ищец, което нарушавало правото му на защита и го лишавало напълно от ефективна съдебна защита. Трето, те се позовават на злоупотреба с власт. Четвърто, те изтъкват нарушаване на правото на защита на първия ищец, що се отнася по-специално до въпроса за запазването на името му в списъка в приложение III към Регламент № 314/2004, което според тях е трябвало да бъде предмет на редовно преразглеждане от страна на посочените институции.
- 49 За да развият тези различни оплаквания, ищците тръгват от предварителното условие, че единствено фактът, че първият ищец е бил заместник-министър, не е достатъчно основание, за да обоснове включването на името му в списъка в приложение III към Регламент № 314/2004 и замразяването на средствата му. Те упрекуват също така институциите на Съюза както в явна грешка в преценката, доколкото те се основали погрешно единствено на този факт, за да заключат, че първият ищец е отговорен за тежки посегателства върху правата на човека, така и в нарушаване на задължението за мотивиране, доколкото не предоставили достатъчни мотиви за замразяването на неговите средства. Оплакването им, изведено от твърдяната злоупотреба с власт, също така почива по същество на същото условие. От своя страна институциите ответници поддържат, че включването на името на първия ищец в списъка в приложение III към Регламент № 314/2004 е било решено законосъобразно единствено на основание качеството му на заместник-министър, без да е било необходимо то да бъде обосновавано чрез позоваване на други доказателства.
- 50 Тези доводи на ищците поставят като начало въпроса за идентифицирането на мотивите, които са обосновали замразяването на средствата на лицата, посочени в Регламент № 314/2004, сред които фигурира и името на първия ищец след приемането на Регламент № 412/2007. Конкретно, става въпрос да се определи дали съобразно разбиранията на авторите на тази мярка установеното замразяване на средства е било обосновано по отношение на първия ищец единствено от качеството му на член на правителството на Зимбабве или и от други мотиви, които в такъв случай следва да бъдат установени.

По мотивите за замразяването на средства на първия ищец и спазването на задължението за мотивиране

- 51 Първо следва да се припомни, че Регламент № 314/2004 е бил приет на основание членове 60 ЕО и 301 ЕО. Член 60 ЕО предвижда, че: „[а]ко в случаите, предвидени в член 301 [ЕО], се счита за необходимо действие на Общността, Съветът може в съответствие с процедурата, предвидена в член 301 [ЕО], да вземе необходимите спешни мерки по движението на капитали и плащания по отношение на съответните трети държави“. От своя страна член 301 ЕО се предвижда, че „[к]огато обща позиция или съвместно действие, приети в съответствие с разпоредбите на Договора [за ЕС, в редакцията му преди Лисабонския договор], свързани с [ОВППС], предвиждат действия на Общността за спирането или ограничаването, изцяло или отчасти, на

икономическите връзки с една или повече трети страни, Съветът предприема необходимите неотложни мерки. Съветът приема решение с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията“.

- 52 Съгласно практиката на Съда, с оглед на текста на членове 60 ЕО и 301 ЕО, и по-специално на използваните в тях изрази „по отношение на съответните държави“ и „с една или няколко трети страни“, тези разпоредби предвиждат приемането на мерки срещу трети страни, като последното понятие може да включва лицата, управляващи такива страни, както и свързани с тях или контролирани пряко или непряко от тях физически лица и образувания (Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, С-402/05 Р и С-415/05 Р, Сборник, стр. I-6351, точка 166 и Решение на Съда от 13 март 2012 г. по дело Тау За/Съвет, С-376/10 Р, точка 53).
- 53 Следва да се припомнят също така съображения 4 и 5 от Регламент № 314/2004, които обясняват мотивите за приемането, по-специално на член 6 от посочения регламент, чието съдържание е припомнено в точка 5 по-горе. Тези съображения са формулирани, както следва:
- „(4) Ограничителните мерки, предвидени в Обща позиция 2004/161/ОВППС, включват [...] замразяване на средства, финансови средства и икономически ресурси на членовете на правителството на Зимбабве и на всяко свързано с тях физическо или юридическо лице.
- (5) Тези мерки попадат в обхвата на Договора [ЕО] и, следователно, с цел избягване на всяка деформация на конкуренцията, ще бъде необходимо приемането на общностно законодателство за тяхното прилагане [...]“.
- 54 Що се отнася до Регламент № 412/2007, в съображение 2 от него се отбелязва само че „Решение 2007/235/ОВППС [...] изменя приложението към Обща позиция 2004/161/ОВППС“ и че „Приложение III към Регламент [...] № 314/2004 следва да бъде съответно изменено“. Регламент № 412/2007 включва само два члена, като член първи от този регламент извършва в съответствие с приложението към него просто изменение на приложение III към Регламент № 314/2004, а член 2 от същия регламент уточнява датата на влизането му в сила.
- 55 Следва също така да се държи сметка за разпоредбите от Обща позиция 2004/161 и на Решение 2007/235, резюмирани накратко съответно в точки 2 и 8 по-горе, които са част от контекста на приемането на Регламенти № 314/2004 и № 412/2007 и са били публикувани в Официален вестник.
- 56 В това отношение следва да се припомни и текстът на съображения 2, 6 и 7 от Обща позиция 2004/161, които гласят следното:
- „(2) По силата на Обща позиция 2002/145/ОВППС Съветът наложи и забрана за пътуване и замразяване на средствата на правителството на Зимбабве и на лицата, които носят пълната отговорност за сериозните нарушения на правата на човека и на свободата на мнение, на сдружаване и на мирно събиране.
- [...]
- (6) Предвид продължаващото влошаване на състоянието на правата на човека в Зимбабве ограничителните мерки, приети от Европейския съюз, трябва да бъдат подновени за допълнителен срок [...]
- (7) Целта на тези ограничителни мерки е да се насърчат съответните лица да отхвърлят политиката, която води до потискане на правата на човека, свободата на изразяване и доброто управление“.

- 57 От съвместния прочит на съображенията и разпоредбите, посочени по-горе, следва, че с приемането на член 6 от Регламент № 314/2004 Съветът е имал за цел да замрази средствата на „отделни членове на правителството на Зимбабве“, чиито имена са били посочени в приложение III към посочения регламент, единствено с оглед на качеството им на членове на правителството на тази държава. За това свидетелства по-специално позоваването в съображение 2 и в член 5, параграф 1 от Обща позиция 2004/161 на две отделни категории лица, които трябва да бъдат обект на мярка за замразяване на средства, а именно, от една страна, членовете на правителството на Зимбабве, и от друга страна, „лицата, които носят пълната отговорност за сериозните нарушения на правата на човека и на свободата на мнение, на сдружаване и на мирно събиране“.
- 58 Изменението на уточнението относно първия ищец в приложението към Обща позиция 2004/161 и [в приложение III] към Регламент № 314/2004, извършено съответно с Решение 2007/455 и Регламент № 777/2007 (вж. точки 10 и 12 по-горе), не би могло да доведе до различен извод. Всъщност частта от фразата „в това му качество“ в добавения параграф към това уточнение сочи, че що се отнася до първия ищец, именно самото му качество на член на правителството, замесено в действия, които сериозно подкопават демокрацията, съблюдаването на човешките права и върховенството на закона, оправдава придалагането спрямо него на съответните мерки от посочената обща позиция. С други думи, очевидно става въпрос за просто уточнение, а не за изменение на това обосноваване.
- 59 Изтъкнатите от ищите доводи в противоположния смисъл също не биха могли да доведат до различен извод.
- 60 На първо място те се позовават на съображение 2 от Регламент № 314/2004, който гласи следното:
- „Съветът продължава да счита, че правителството на Зимбабве все още участва в тежки посегателства срещу правата на човека. По тази причина до прекратяването на тези посегателства Съветът намира за необходимо запазването на ограничителните мерки срещу правителството на Зимбабве и срещу лицата, носещи главната отговорност за тези посегателства“.
- 61 Според ищите това позоваване е в съответствие с контекста на посочения регламент, предвид също така на позоваването в съображение 3 от Обща позиция 2004/161, на друга обща позиция, приета по-рано, която „разшири приложното поле на ограничителните мерки [приети с Обща позиция 2002/145] и по отношение на други лица, които носят пълната отговорност за нарушения[та]“, посочени в съображение 2 от Обща позиция 2004/161.
- 62 Доводът, който ищите полагат усилие да извлекат от горепосочените съображения, не може да бъде уважен. Позоваването на съображение 2 от Регламент № 314/2004, при условие че според Съвета правителството на Зимбабве извършва тежки посегателства срещу правата на човека, не означава, че Съветът упреква индивидуално всеки от членовете на това правителство за конкретни нарушения на правата на човека, за които този член да носи лична отговорност. Такова позоваване е напълно съвместимо с решение за налагане на всички членове на въпросното правителство на замразяване на средствата им само поради качеството им на членове на правителството, отговорно като такова за накърняване на правата на човека.
- 63 Този прочит на разглежданото съображение се потвърждава от второто изречение, което разграничава ясно „правителството на Зимбабве“ и „лицата, носещи главната отговорност за тези посегателства“, което, с други думи, се състои в поддържане на разграничението, за което вече стана въпрос в точка 57 по-горе.

- 64 Освен това съображение 3 от Обща позиция 2004/161, също така изтъкнато от ищците, е без значение, доколкото се състои в просто припомняне на съдържанието на друга обща позиция, с която е изменена Обща позиция 2002/145. Следва да се припомни в това отношение, че срокът на действие на последната обща позиция е изтекъл на 20 февруари 2004 г. и че тя е заместена от Обща позиция 2004/161.
- 65 На второ място ищците се позовават на член 4, параграф 1 от Обща позиция 2004/161 (вж. точка 2 по-горе). Те изтъкват, че качеството на заместник-министър на първия ищец само по себе си не доказва участието му в действия, които представляват тежки посегателства срещу демокрацията, съблюдаването на правата на човека и върховенството на закона в Зимбабве.
- 66 Този довод също трябва да бъде отхвърлен. Член 4, параграф 1 от Обща позиция 2004/161 се отнася до забраната по отношение физическите лица, чиито имена са посочени в приложението към споменатата Обща позиция, да влизат на територията на държавите членки или да преминават или преминават транзитно през нея. Става въпрос, както следва от точка 44 по-горе, за мярка, която самите държави членки следва да предприемат. Регламент № 314/2004 не съдържа никаква разпоредба в този смисъл. От това следва, че дори да се приеме, че забраната, посочена в член 4 от споменатата обща позиция, не беше наложена на съответните лица, сред които първият ищец, единствено поради качеството им на членове на правителството на Зимбабве, сам по себе си този факт е без значение за мотивите за налагането на същите лица на замразяване на техните средства. Всъщност член 5, параграф 1 от същата обща позиция, отнасящ се до замразяването на средства, чийто текст е припомнен в точка 2 по-горе, не съдържа позоваване на дейността на членовете на правителството на Зимбабве, по аналогия на тази в член 4, параграф 1 от същата обща позиция.
- 67 На трето място ищците се позовават, от една страна, на факта, че при заличаването на името му от приложение III към Регламент № 314/2004 (вж. точка 12 по-горе) първият ищец все още е бил заместник-министър и е продължил да упражнява тази длъжност и след това заличаване, и от друга страна, на факта, че на някои други министри или заместник-министри, членове на правителството на Зимбабве, назначени през февруари 2009 г., не е било наложено аналогично замразяване на средствата им. От това следва според ищците, че заеманият от първия ищец пост на заместник-министър не е бил сам по себе си достатъчен, за да обоснове включването на името му в списъка на лицата, за които се прилага замразяването на средства, наложено с Регламент № 314/2004.
- 68 В това отношение следва да се отбележи, че между страните е безспорно, че след включването на името на първия ищец в списъка на лицата, за които се прилага замразяването на средства, наложено с Регламент № 314/2004, политическата ситуация в Зимбабве е претърпяла развитие след подписването на 15 септември 2008 г. на Global Political Agreement (глобално политическо споразумение, наричано по-нататък „ГПС“) между правителствената партия Zanu PF, от една страна, и от друга страна, двете формации на опозиционната партия MDC. ГПС предвижда по-специално назначаването на г-н Morgan Tsvangirai, лидер на MDC, на поста министър-председател, както и назначаването на ново правителство, съставено от двама заместник министър-председатели, предложени от двете формации на MDC, 31 министри, от които петнадесет предложени от Zanu PF и шестнадесет предложени от двете формации на MDC, както и от петнадесет заместник-министри, осем от които предложени от Zanu PF и седем предложени от двете формации на MDC. Назначаването на това ново правителство е извършено окончателно през февруари 2009 г.
- 69 С оглед на това важно развитие, въз основа на факта, че имената на министри, назначени за членове на правителството на Зимбабве след ГПС, не са били включени в списъка на лицата, спрямо които се прилага замразяването на средства, предвидено от Регламент № 314/2004, не може да се претендира, както правят ищците, че през 2007 г., когато на първия ищец е било наложено такова замразяване, Съветът не е имал за цел да замрази неговите средства, с

единствения мотив че той е бил член на правителството на Зимбабве. Това съображение няма последици за преценката, по-нататък, на законосъобразността както на решението за замразяване на средства на първия ищец, така и на решението тази мярка да не бъде преустановена спрямо него през февруари 2009 г. Тук става дума за въпроси, които са различни от установяването на мотивите, които са обосנוвали включването на името на първия ищец в списъка на лицата, чиито средства са били замразени в приложение на Регламент № 314/2004.

- 70 Предвид съвкупността от предходните съображения следва да се заключи, че на първия ищец е било наложено замразяване на средства с единствен мотив качеството му на заместник-министър. Този извод позволява да се отхвърли от самото начало като необосновано оплакването на ищите, изведено от нарушаване на задължението за мотивиране. Всъщност, доколкото, както следва от изложените по-горе съображения, Регламент № 314/2004 сочи ясно, че Съветът е имал за цел да замрази средствата на членовете на правителството на Зимбабве, и доколкото приложение III към същия регламент, съгласно изменението му с Регламент № 412/2007, сочи качеството на заместник-министър на първия ищец, трябва да се заключи, че той съдържа достатъчно изложение на мотивите, които са обосנוвали замразяването на средствата на последния.
- 71 Въпросът дали Съветът е счел с право, че това качество на първия ищец е достатъчно, за да обоснове само по себе си замразяването на средствата му, не засяга спазването на задължението за мотивиране, а правилността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт (Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 67, и Решение на Съда от 22 март 2001 г. по дело Франция/Комисия, C-17/99, Recueil, стр. I-2481, точка 35). Именно този въпрос следва да се разгледа по-нататък, което изисква да се извърши преглед на оплакванията на ищите, изведени от явна грешка в преценката и от злоупотреба с власт.

По оплакванията, изведени от явна грешка в преценката и от злоупотреба с власт

- 72 Общият съд вече е постановил в Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет (T-390/08, Сборник, стр. II-3967, точка 36), че що се отнася до общите правила, определящи условията на ограничителните мерки, Съветът разполага с широка свобода на преценка по отношение на елементите, които следва да се вземат предвид с оглед приемането на мерки за икономически и финансови санкции на основание членове 60 ЕО и 301 ЕО, в съответствие с обща позиция, приета в областта на общата външната политика и политика на сигурност (ОВППС). Тъй като общностният съд не може по-конкретно да замести преценката на Съвета със своята преценка на доказателствата, фактите и обстоятелствата, обосноваващи приемането на такива мерки, упражняваният от Общия съд контрол трябва да се сведе до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, дали фактите са установени точно, както и дали не е налице явна грешка в преценката на фактите или злоупотреба с власт. Този ограничен контрол се прилага по-конкретно за преценката на съображенията за целесъобразност, на които се основават такива мерки.
- 73 Все пак следва да се държи сметка и в този контекст за съдебната практика, свързана с понятието за трети страни по смисъла на членове 60 ЕО и 301 ЕО, цитирани в точка 52 по-горе. От това следва, че при упражняването на широката си свобода на преценка в тази област, когато има за цел да приеме въз основа на тези членове ограничителни мерки срещу ръководителите на такава държава, както и срещу свързаните с тях физически лица и образувания или контролирани пряко или непряко от тях, Съветът може без съмнение да определи по повече или по-малко широк начин кръга на ръководителите и на свързаните с тях лица, които ще бъдат обект на мерките, които ще бъдат приети, но не може да разшири

приложното поле на тези мерки и спрямо лица или образувания, които не попадат нито в едната, нито в другата от посочените категории (вж. в този смисъл Решение по дело Тау За/Съвет, точка 52 по-горе, точка 63).

- 74 Освен това, в случай че Съветът определи по абстрактен начин критериите, които могат да обосноват включването на името на лице или на образувание в списъка на имената на лица или на образувания, които са обект на ограничителни мерки, приети въз основа на двата посочени по-горе члена, Общият съд е този, който трябва да провери въз основа на повдигнатите от съответното физическо лице или образувание правни основания, или при необходимост служебно, дали техният случай отговаря на абстрактно определените от Съвета критерии. Този контрол обхваща преценката на наведените факти и обстоятелства за обосноваване на включването на името на въпросното физическо лице или образувание в списъка на имената на тези, които са обект на ограничителни мерки, както и на проверката на отделните доказателства и на сведенията, на които се основава тази преценка. Общият съд трябва също така да се увери, че правото на защита и изискването за мотивиране в това отношение са спазени, както и при необходимост да се увери в обосноваването на императивните съображения, на които Съветът по изключение се позовава, за да наруши тези права (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Mellî Iran/Съвет, точка 72 по-горе, точка 37).
- 75 В настоящия случай между страните не се спори, че към момента на включването на името му в списъка в приложение III към Регламент № 314/2004 първият ищец е бил заместник-министър на Зимбабве и че е запазил това си качество през целия период, в който името му е фигурирало в това приложение.
- 76 Ищите поддържат, че следва да се „определи в каква степен един заместник-министър се ползва с изпълнителна власт“, и изтъкват множество съображения, за да докажат, че властта на първия ищец е била „стриктно ограничена до отговорностите, свързани с неговия портфейл“ и че не е съществувала никаква „връзка между министерските портфейли на [първия ищец] и ограниченията на правата на човека, на върховенството на закона или на демокрацията“.
- 77 Общият съд обаче счита, че един заместник-министър попада сред „лицата, управляващи“ трета страна, в случая Зимбабве, по смисъла на цитираната в точка 52 по-горе съдебна практика, и сред „членове на правителството“ на тази страна по смисъла на Обща позиция 2004/161 и на Регламент № 314/2004. В резултат на това институциите на Съюза не могат да бъдат упрекнати в никаква грешка, доколкото са приложили спрямо първия ищец ограничителната мярка замразяване на средства след назначаването му за заместник-министър.
- 78 При тези условия доводите на ищите, резюмирани в точка 76 по-горе, не могат да се преценяват от гледна точка на евентуална явна грешка в преценката на Съвета, доколкото той е предвидил при приемането на Регламент № 314/2004 ограничителна мярка, състояща се в замразяване на техните средства, по отношение на всички членове на правителството на Зимбабве, без да прави разграничение между тези, чиито дейности или компетенции биха разкрили връзка с тежките посегателства срещу права на човека в тази страна, констатирани от Съвета (вж. съображение 1 от Регламент № 314/2004), и тези, за които не може да бъде установена такава връзка.
- 79 В това отношение следва да се отбележи, че погрешно ищите твърдят, че настоящото дело „не засяга твърдяна незаконосъобразност при формулирането на правилата“, уреждащи включването на името на дадено лице в списъка на лицата, засегнати от замразяване на средствата им, а прилагането на тези правила. Всъщност, както беше отбелязано в точка 77 по-горе, с оглед на възприетия в случая критерий, свързан с качеството на заинтересования на член на правителството на Зимбабве, относимите правила са били правилно приложени в случая.

- 80 Що се отнася до въпроса дали Съветът е допуснал явна грешка в преценката при формулирането на тези правила, Общият съд счита, с оглед, от една страна, на целта на спорното замразяване на средства, „да се насърчат съответните лица да отхвърлят политиката, която води до потискане на правата на човека, свободата на изразяване и доброто управление“ (съображение 7 от Обща позиция 2004/161, вж. точка 56 по-горе), и от друга страна, на широката свобода на преценка на Съвета в тази област (вж. точка 72 по-горе), че Съветът не може да бъде упрекнат в такава грешка.
- 81 Ищците поддържат, че ангажирането на дадено лице в демократичните механизми в държавата му, където демокрацията не функционира напълно и при наличието на тежки посегателства срещу правата на човека и срещу върховенството на закона, не биха могли да обосноват по отношение на него приемането на ограничителни мерки. Противната теза би дискредитирала демокрацията.
- 82 Този довод не може да се приеме. Както следва от посочените в точки 1—8 по-горе съображения и разпоредби, към момента на установяването с Регламент № 314/2004 на спорната мярка за замразяване на средства, както и към момента на включването през 2007 г. на името на първия ищец в списъка на лицата, спрямо които тази ограничителна мярка се прилага, Съветът счита, че правителството на Зимбабве е било отговорно за тежки нарушения на правата на човека в тази страна. С оглед на това съображение, което ищците не целят да оборят, Съветът е можел, без да допусне явна грешка в преценката, да приеме, че лице, заинтересовано от „демократичните механизми в държавата му“, не е трябвало да става член на такова правителство, преди то или друго, което го замества, да отхвърли политиките, които имат за резултат потискане на правата на човека и на свободата на изразяване и осуетяване на доброто функциониране на публичните дела.
- 83 Ищците изтъкват също така, че понятието „целенасочени санкции“, към които спада спорното замразяване на средства, предполага задължително съобразяването на индивидуалната дейност на лицата, за които се отнася. Според тях целта на такива санкции е да се установят отговорните за въпросните нарушения на правата на човека.
- 84 Ищците се позовават освен това на документ 15114/05 на Съвета от 2 декември 2005 г., озаглавен „Насоки за прилагане и оценка на ограничителни мерки (санкции) в рамките на общата външна политика и политиката на сигурност на ЕС“, копие от който те са приложили към исквата си молба.
- 85 Те посочват по-специално параграф 14 от посочения документ, който е озаглавен „Целенасочени мерки“ и изтъква следното:
- „Предприетите мерки следва да са насочени към онези, за които е установено, че носят отговорност за политиките или действията, предизвикали решението на ЕС да наложи ограничителни мерки, и към онези, които извличат ползи и подкрепят тези политики и действия. Подобни целенасочени мерки са по-ефективни от едни неуточнени мерки и свеждат до минимум неблагоприятните последици за онези, които не носят отговорност за такива политики или действия“.
- 86 Следва да се припомни в това отношение, че членове 60 ЕО и 301 ЕО се отнасят, поради самия им текст, до трети страни. В такъв контекст става въпрос за „целенасочени санкции“, когато приетите ограничителни мерки въз основа на тези два члена не се отнасят едновременно до засегнатата страна и лицата, които пребивават в нея или имат нейно гражданство, а само до лицата, за които е установено, че носят отговорност за политиките или действията, които са в основата на налагането на посочените мерки. Именно това следва впрочем от параграф 14 от документ 15114/05 на Съвета, изтъкнат от ищците.

- 87 Единственият съществен въпрос, който възниква, е този за идентифицирането на лицата, за които е установено, че носят отговорност в случая и които могат да бъдат обект на целенасочени санкции. От практиката на Съда обаче следва, че лицата, управляващи дадена трета страна, както и свързаните с тях лица могат да бъдат обект на такива санкции (вж. в този смисъл Решение по дело Тау За/Съвет, точка 52 по-горе, точка 68). С други думи, съобразно посочената съдебна практика тези управляващи лица и лицата, свързани с тях, се считат за отговорни за политиките или действията, които стоят в основата на въпросните ограничителни мерки, независимо от тяхното лично участие в прилагането на тези политики и действия. Този извод се налага с още по-голяма сила, когато става въпрос за членовете на правителството на трета страна, които независимо от личната им компетентност в рамките на това правителство трябва да понесат колективна отговорност за упражняваната от това правителство политика и за съвкупността от действията, извършени от него.
- 88 От това следва, че доводите на ищците във връзка със спорните ограничителни мерки, изведени от характера им на целенасочени санкции, както и от документ 15114/05 на Съвета трябва да бъдат отхвърлени. Следователно не е необходимо да се поставя въпрос относно последиците за настоящото дело от обстоятелството, че документ 15114/05 на Съвета е последващ по отношение на приемането на Регламент № 314/2004.
- 89 Освен това с оглед на всички предходни съображения следва да бъдат отхвърлени всички доводи на ищците, изведени от личните действия на първия ищец. Всъщност, дори да се приеме, че тези доводи са основателни, те целят да докажат най-много че първият ищец не е участвал лично в политиките и действията на правителството на Зимбабве, за които се отнасят спорните мерки, и че той е упражнил както като частно лице, така и в качеството си на министър положително влияние върху тази страна. Тези обстоятелства не са достатъчни, за да докажат, че Съветът е допуснал явна грешка в преценката, когато е решил да подложи всички членове на правителството на Зимбабве на замразяване на средствата им, без да направи разграничение между тези, които са участвали лично в нарушенията на правата на човека, и тези, които не са.
- 90 Не са достатъчни в това отношение и твърденията на ищците, че първият ищец е оказал лична подкрепа на някои бели фермери, застрашени от експулсиране от земите им.
- 91 Следва да се отбележи в това отношение, че доказателствата, които ищците навеждат във връзка с това, се състоят от писма и декларации, които отчасти предхождат назначаването на първия ищец за заместник-министър. Що се отнася до доказателствата, носещи дата след това назначаване, от тяхното съдържание не следва ясно дали те се отнасят до събития, които предхождат или следват това назначаване.
- 92 При всяко положение, дори да се приеме въз основа на посочените по-горе обстоятелства, че след назначаването му за заместник-министър първият ищец е продължил да оказва подкрепа на някои бели фермери, застрашени от експулсиране, е очевидно недостатъчно да се заключи, че той е провеждал в рамките на правителството на Зимбабве самостоятелна политика, която е била явно противна на нарушенията на правата на човека, за които това правителство е отговорно, и целяща да се сложи край на тези нарушения. Само в тази последна хипотеза обаче може да се постави въпрос за явна грешка в преценката на Съвета, доколкото той не е направил разлика между две различни течения в рамките на същото правителство, а е наложил без разграничение мярка за замразяване на средства на всички негови членове.
- 93 Предходните съображения позволяват да се отхвърли като неоснователно както оплакването на ищците, изведено от явна грешка в преценката, така и това, което е изведено от злоупотреба с власт, доколкото те се отнасят до включването на името на първия ищец в списъка на лицата, засегнати от замразяването на средства, наложено с Регламент № 314/2004.

- 94 В частност, що се отнася до оплакването, изведено от злоупотреба с власт, следва да се припомни, че даден акт е опорочен от злоупотреба с власт само когато изглежда, въз основа на обективни, относими и съвпадащи индиции, че е бил приет с изключителна цел или най-малкото определя постигането на различни от изложените в него цели или избягването на процедура, специално предвидена за да се противодейства на конкретните обстоятелства (вж. решение Bank Melli Iran/Съвет, точка 72 по-горе, точка 50 и цитираната съдебна практика).
- 95 Ищците обаче не са навели доводи, нито са представили доказателства, че с налагането на членовете на правителството на Зимбабве на замразяване на средствата им и с включването на името на първия ищец в списъка на лицата, спрямо които това замразяване се налага, Съветът и Комисията са преследвали цел, различна от тази да окуражат засегнатите лица да отхвърлят политиките, имащи за цел да потиснат правата на човека и свободата на изразяване в тази страна и да осуетят доброто управление на публичните дела. Следователно в случая не може да става въпрос за злоупотреба с власт (вж. в този смисъл решение Bank Melli Iran/Съвет, точка 72 по-горе, точка 50).
- 96 В действителност доводите, изтъкнати от ищците в рамките на развитието на оплакването им, изведено от злоупотреба с власт, целят по същество да докажат явна грешка в преценката. Именно от тази гледна точка тези доводи бяха разгледани по-горе и отхвърлени.
- 97 По-нататък следва да се разгледа искът, доколкото той се отнася по-специално до въпроса за запазването на името на първия ищец в списъка на имената на лицата, за които се отнася замразяването на средствата им. Конкретно, става въпрос да се определи дали Съветът и Комисията са допуснали явна грешка в преценката, като не са пристъпили към заличаване на името на първия ищец от посочения списък преди 23 февруари 2011 г. В този контекст ще бъде разгледано и оплакването на ищците, изведено от нарушаване на правото на защита на първия ищец, доколкото то се отнася до този конкретен въпрос.

По запазването на името на първия ищец в списъка на имената на лицата, чиито средства са били замразени

- 98 Ищците припомнят, че Обща позиция 2004/161, която Регламент № 314/2004 е имал за цел да приложи, се е прилагала първоначално за срок от дванадесет месеца, че тя е подлежала на „постоянно преразглеждане“ и че срокът на действието ѝ впоследствие е бил продължаван няколко пъти (вж. точки 3 и 4 по-горе). Според ищците, въпреки че Регламент № 314/2004 не е съдържал крайна дата на срока му на действие, не е ставало въпрос за „административно удобство“, както следва от параграф 31 от документ 15114/05 на Съвета, и необходимостта от постоянно и редовно преразглеждане се е отнасяла също и до целесъобразността на запазването в сила на ограничителните мерки, предвидени от този регламент.
- 99 Ищците допълват, че след като средствата на засегнатите лица са били вече замразени, не е бил необходим никакъв елемент на изненада и ищците, както в настоящия случай първият ищец, е трябвало да могат да се осведомят за мотивите и относимите доказателства, обосноваващи подновяването по отношение на тях на ограничителните мерки, и да разполагат със случай да поискат преразглеждане на тяхното положение. Посочените лица обаче, сред които първият ищец, не разполагали с такава процесуална гаранция и дори не било доказано, че действително е било извършено преразглеждане на тяхното положение. Така правото на защита на първия ищец било също напълно пренебрегнато в периода, през който той е бил обект на процесните ограничителни мерки, а това било явно незаконно.
- 100 В настоящия случай няма съмнение, че е съществувало задължение на институциите на Съюза за редовно преразглеждане на положението, дало основание за приемането на процесните ограничителни мерки и целесъобразността на тяхното продължаване, по-специално що се

отнася до първия ищец. Това се е налагало още повече, тъй като тези мерки са съдържали ограничаване на упражняването на правото на собственост на посочените лица, като ограничаването е трябвало освен това да се квалифицира като значително, с оглед на общия обхват на замразяването на процесните средства (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, точка 52 по-горе, точка 358).

101 Следователно срокът на действие на Обща позиция 2004/161 първоначално е бил ограничен на една година и за продължаването му е било необходимо ново решение на Съвета, задължително взето след преразглеждане на положението. Освен това, както изтъкват с основание ищите, фактът, че срокът на действие на Регламент № 314/2004 не е бил ограничен във времето, е бил обоснован с мотива за просто административно удобство.

102 Параграф 31 от документа 15114/05 на Съвета посочва в това отношение следното:

„В случай че правен инструмент на ОВППС съдържа краен срок на действие, необходимостта да се включи краен срок на действие на регламентите за прилагане на този правен инструмент не се подразбира от само себе си;

— тъй като регламентите прилагат акт на ОВППС, тяхната отмяна се налага, ако правният инструмент на ОВППС престане да бъде приложим [...]. При това положение регламентите могат да бъдат отменени с обратно действие, но е желателно въпросният период да бъде възможно най-кратък,

— ако последващ правен инструмент на ОВППС въведе отново мерките, промени крайната дата на действие на регламента или приеме нов такъв, съдържащ същите правни разпоредби, представлява просто административна тежест, която следва да се избегне. В частност, когато в последната минута са взети решения относно продължаването на действието, може да съществува и период, в който мерките не са приложими до изменението или приемането на регламент [...].

Следователно за предпочитане е регламентът да остане в сила до неговата отмяна“.

103 От само себе си се разбира, че макар срокът на действие на Регламент № 314/2004 да не е бил ограничен във времето, ако срокът на действие на Обща позиция 2004/161, която този регламент е бил предназначен да приложи на практика, не беше продължен както в неговата цялост, така и само относно някои от посочените в нея лица, Съветът и Комисията биха отменили по отношение на засегнатите лица също и Регламент № 314/2004. Това всъщност е прието, поне имплицитно, в параграф 31 от документа 15114/05 на Съвета, посочен по-горе.

104 Освен това в писмената си защита Съветът не оспорва съществуването на задължение за редовно преразглеждане на процесните ограничителни мерки, но изтъква, че те действително са били предмет на такова преразглеждане, в резултат на което обаче не са били установени съображения, които биха могли да обосноват тяхната отмяна преди 15 февруари 2011 г. по отношение на първия ищец. Що се отнася до Комисията, тя подчертава, че нейната роля се е свеждала до изпълнението на приетите от Съвета актове.

105 Тъй като ищите се позовават на нарушение на правото на защита на първия ищец в контекста на редовното преразглеждане на спорните мерки, следва да се припомни, че от постоянната съдебна практика следва, че зачитането на правото на защита във всяка започнала срещу дадено лице процедура, която може да завърши с акт с неблагоприятни последици, съставлява основен принцип на общностното право, който трябва да бъде гарантиран дори при липсата на каквато и да било правна уредба относно съответната процедура (вж. Решение на Съда от 10 юли 1986 г. по дело Белгия/Комисия, 234/84, Recueil, стр. 2263, точка 27 и Решение на Съда от 9 ноември 2006 г. по дело Комисия/De Bru, C-344/05 P, Recueil, стр. I-10915, точка 37). Този

принцип изисква засегнатото лице да е в състояние да изложи ефективно своята гледна точка относно всички обстоятелства, които биха могли да бъдат изтъкнати в негова вреда в бъдещия акт (Решение по дело Комисия/De Bry, посочено по-горе, точка 38).

- 106 Все пак, в контекста на жалба за отмяна, от също така постоянната съдебна практика следва, че когато такова нарушение на правото на защита води до отмяната на въпросния акт, необходимо е да е било възможно при липсата на този порок процедурата да приключи с различен резултат (Решение на Съда от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия, C-142/87, Recueil, стр. I-959, точка 48 и Определение на Съда от 18 октомври 2001 г. по дело Kish Glass/Комисия, C-241/00 P, Recueil, стр. I-7759, точка 36).
- 107 В случай като настоящия, когато ищецът цели чрез иска за вреди да получи обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял в резултат на приемането на акт или продължаването на неговия срок на действие в нарушаване на правото му на защита, и когато тази страна не е подала жалба за отмяна срещу въпросния акт, логично следва, както от съдебната практика, посочена в точка 106 по-горе, така и от съображенията във връзка с необходимостта от съществуването на причинно-следствена връзка между твърдяната незаконност и претендираното увреждане (вж. точка 24 по-горе), че само твърдението за нарушаване на правото му на защита не е достатъчно, за да докаже основателността на неговия иск за вреди. Освен това е необходимо да се обясни какви са доводите и доказателствата, които заинтересованият би могъл да изтъкне, ако правото му на защита е било спазено, и да докаже, при необходимост, че тези доводи са могли да доведат в неговия случай до различен резултат, тоест в настоящия случай и що се отнася до първия ищец, до неподновяване на спорната ограничителна мярка за замразяване на неговите средства.
- 108 Задължително следва да се отбележи обаче, че в настоящия случай ищите не са спазили това изискване. Така те не обясняват в писмените си становища какви доводи и доказателства е можел да изтъкне първият ищец, в случай че е бил изслушван преди всяко подновяване на действието на Обща позиция 2004/161, и по какъв начин тези доводи и доказателства са могли да доведат до различен резултат по отношение на него, а именно заличаването преди 15 февруари 2011 г. на името му от списъка с имената на лицата, подложени на замразяване на средствата им.
- 109 Следователно, без да е необходимо да се определя дали, както изтъкват ищите, Съветът е бил длъжен да изслушва първия ищец преди всяко годишно подновяване на срока на действие на Обща позиция 2004/161, доколкото тя се отнася до него, следва да се отклони като неоснователно оплакването, изведено от нарушаване на правото на защита на първия ищец при подновяването на разглежданите ограничителни мерки.
- 110 По-нататък остава да се разгледа въпросът дали институциите на Съюза са допуснали явна грешка в преценката, доколкото не са заличили преди 15 февруари 2011 г. името на първия ищец от списъка на лицата, подложени на замразяване на техните средства, в съответствие с Регламент № 314/2004, който прилага на практика Обща позиция 2004/161.
- 111 Следва да се отбележи, че единственият посочен в доводите на ищите елемент, който би могъл да има значение в това отношение, е фактът, че никой от новите членове на правителството на Зимбабве, назначени през февруари 2009 г., не е бил подложен на замразяване на средствата му, аналогично на това, на което първият ищец е бил подложен до 15 февруари 2011 г. Така следва да се определи дали институциите на Съюза са допуснали явна грешка в преценката, доколкото не са заличили името на първия ищец от списъка с имената на лицата, подложени на замразяване на техните средства, когато са взели решение да не включват в този списък имената на членовете на правителството на Зимбабве, встъпили в длъжност през февруари 2009 г. По-общо, следва да се определи дали запазването на името на първия ищец в посочения списък през двете последващи това развитие години е резултат на явна грешка в преценката.

- 112 В настоящия случай трябва да се приеме, че през февруари 2009 г., изборът на Съвета да не разширява ограничителните мерки, за които се отнася Обща позиция 2004/161, спрямо новите членове на правителството на Зимбабве, встъпили в длъжност след ГПС, представлява важно изменение на неговата позиция. До това развитие позицията на Съвета изглежда е била, че всеки от членовете на правителството на Зимбабве трябва да бъде обект на ограничителни мерки, сред които именно замразяването на средства, с единствения мотив че е бил член на правителство, което носи отговорност за сериозните нарушения на правата на човека (вж. също така точка 57 по-горе). Явно е, че след февруари 2009 г. тази позиция вече не е била актуална, доколкото всички нови членове на правителството на Зимбабве, включително и предложените от партията Zanu-PF, която единствено е била на власт преди ГПС, не са били подложени на замразяване на техните средства.
- 113 Съветът потвърждава в това отношение, че вследствие на сключването на ГПС и на номинирането на нови членове на правителството през февруари 2009 г. „е било взето решение да не се заличават от списъка [на лицата, спрямо които ограничителните мерки се прилагат, нито първият ищец], нито който и да било член на правителството, посочен в него, преди да бъдат получени повече уверения, що се отнася до поведението на членовете на вече сформираното правителство по отношение на коалицията“, създадена в резултат на ГПС.
- 114 От своя страна ищите се оплакват най-напред от факта, че Съветът не им е съобщил, въпреки многобройните искания от тяхна страна, това, което счита за „решението“, посочено от Съвета в доводите му, резюмирани по-горе. Те се позовават освен това на части от документ ОВППС/00028/11 от 18 януари 2011 г. на Европейската служба за външна дейност, които те били получили вследствие на искане за достъп до документите. Този документ посочва името на първия ищец сред имената на „висшите функционери и политици, които са умерени и за които се счита, че не са били пряко свързани с нарушенията на правата на човека“ и предлага то да бъде заличено от списъка с имената на лицата, спрямо които ограничителните мерки се прилагат. Според ищите именно вследствие на тази преценка името на първия ищец е било заличено от въпросния списък.
- 115 Освен това ищите изтъкват, че когато първият ищец „просто е потвърдил“ в писмо на адвокатите си до Съвета, че е „добросъвестен делови човек и горещ застъпник за правата на човека“, името му незабавно е било извадено от списъка, съдържащ името на лицата, спрямо които се прилагат ограничителните мерки.
- 116 Необходимо е най-напред да се отбележи, че ищите правят погрешен прочит на доводите на Съвета, като се оплакват, че не са получили съобщение за „решението“ името на първия ищец да не бъде заличавано от списъка с имената на лицата, чиито средства се замразяват. Очевидно е, че като се позовава на „решение“, Съветът е имал предвид направения през 2009 г. и 2010 г. избор относно срока на действие на Обща позиция 2004/161, да запази в сила замразяването на средствата на членовете на правителството на Зимбабве, назначени преди ГПС и при промяната на състава на правителството, извършена през февруари 2009 г. Мотивите за този избор обаче следват от Обща позиция 2009/68 и Решение 2010/92, които продължават съответно до 20 февруари 2010 г. и до 20 февруари 2011 г. срока на действие на Обща позиция 2004/161.
- 117 Така съображение 3 от Обща позиция 2009/68, която предхожда промяната през февруари 2009 г. на състава на правителството на Зимбабве, изтъква следното:

„С оглед на положението в Зимбабве, особено предвид организираното и извършено от властите на Зимбабве насилие и продължителното блокиране на изпълнението на [ГПС], срокът на действие на Обща позиция 2004/161/ОВППС следва да бъде удължен за допълнителен период от 12 месеца“.

- 118 Обща позиция 2009/68 освен това замества приложението към Обща позиция 2004/161 с ново, като добавя към него имената на някои лица. Посочването на първия ищец не е било променено.
- 119 Съображения 3 и 4 от Решение 2010/92 изтъкват следното:
- „(3) Предвид [...] положението в Зимбабве, по-специално липсата на напредък в изпълнението на [ГПС], действието на Обща позиция 2004/161/ОВППС следва да бъде продължено с допълнителен срок от 12 месеца.
- (4) Няма обаче повече основания дадени лица и образувания да продължат да фигурират в списъка на лицата, образуванията и органите, за които се прилага Обща позиция 2004/161/ОВППС. Списъкът в приложението към Обща позиция 2004/161/ОВППС следва да бъде съответно изменен“.
- 120 От приложението към последното решение следва, че имената на шест физически лица са били заличени от списъка с имената на лицата, подложени на ограничителни мерки, приложен към Обща позиция 2004/161. Само едно от тези шест лица, в случая г-н Joseph Msika, е бил член на правителството на Зимбабве (вицепрезидент). Все пак заличаването на неговото име от споменатия списък се е дължало, по всичко изглежда, на факта, че както потвърждават страните в отговор на въпроса на Съда по време на съдебното заседание, той е починал на 4 август 2009 г.
- 121 Поради това изглежда, че Съветът е счел, както при приемането на Обща позиция 2009/68, така и при приемането на Решение 2010/92, че не е бил налице достатъчен напредък при прилагането на ГПС и че с оглед да се запази натискът върху политическите сили в Зимбабве, които единствени са били на власт преди сключването на ГПС, е следвало да се запазят в сила ограничителните мерки, установени срещу членовете на правителството на тази държава, които са били вече на длъжност по време на сключването на ГПС.
- 122 Задължително следва да се отбележи, че ищците не са навели никакво конкретно доказателство, което би могло да докаже, че тази преценка е била опорочена от явна грешка. Напротив, обстоятелството, че номинирането на министри, предложени от опозиционната партия MDC, предвидено от ГПС, сключено през септември 2008 г., се осъществява със закъснение от няколко месеца, през февруари 2009 г., по-скоро потвърждава преценката на Съвета.
- 123 Преценката, която следва от документ ОВППС/00028/11 на Европейската служба за външна дейност (вж. точка 114 по-горе), според която първият ищец е бил сред „умерените“ политици и не е бил „пряко“ свързан с нарушенията на правата на човека, не е достатъчно, за да се докаже такава грешка. Без съмнение по отношение на този елемент може да се направи извод, че на 15 февруари 2011 г., по време на приемането на Решение 2011/101, което е имало за последица преустановяване на ограничителните мерки, наложени по отношение на първия ищец, Съветът е счел, че скорошното развитие на положението в Зимбабве е достатъчно положително, за да обоснове отмяна на ограничителните мерки по отношение на някои „умерени“, сред които е и първият ищец. Все пак, при липсата на каквото и да е доказателство в обратния смисъл, наведено от ищците, не може да се приеме, че Съветът е допуснал грешка в преценката, тъй като не е взел решение за тази отмяна на по-ранна дата.
- 124 От изложените по-горе съображения следва, че оплакването за явна грешка в преценката не може да бъде уважено и що се отнася до пропуската на Съвета да отмени по отношение на първия ищец мярката за замразяване на средства преди 15 февруари 2011 г. Ето защо това правно основание следва да бъде отхвърлено изцяло.

125 Тъй като всички оплаквания, резюмирани в точка 49 по-горе, изтъкнати от ищците с оглед доказването на противоположния характер на процесните действия на Съвета и на Комисията, следва да бъдат отхвърлени, същото се отнася и за иска в неговата цялост, в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 24 по-горе.

По съдебните разноски

126 По смисъла на член 87, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено искане в този смисъл. Тъй като ищците са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с искането на Съвета и Комисията.

По изложените съображения,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

- 1) **Отхвърля иска.**
- 2) **Г-н Aguy Clement Georgias, Trinity Engineering (Private) Ltd и Georgiadis Trucking (Private) Ltd понасят направените от тях съдебни разноски, както и съдебните разноски, направени от Съвета на Европейския съюз и Европейската комисия.**

Gratsias

Кънчева

Wetter

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 18 септември 2014 година.

Подписи